

„**Мамо, тръгвай, да не закъснееш**”, казва момчето ми и тръгва по пътеката към училището. На няма сто метра се разделяме сутрин с него, когато бързам да не закъснея. Той наляво, аз надясно.

Гледам крачещото ми съкровище, **подскачащата червена тежка раница** и не смея да се затичам в моята посока. На всяка крачка се обръщам да видя докъде стигна подскачащата раница.

И раницата се обръща. Виждам усмихнатото му лице отдалеч и ръката, която маха все едно казва: „Тръгвай, де!”.

Тръгвам, обаче нещо ме стяга в гърлото. Да му се не види на страха. **Опитвам се да го прогоня**, а той хитро се връща отново и отново и ми подхвърля разни от неговите боцкащи игли.

„**Ами ако кривне**”, „**Ами ако го срещне някой**”, „**Ами ако го уплаши куче, както онзи път**”, „**Ами ако...**”.

Абсолютно ясно съзнавам, че страхът на никого не е помогнал, и обикновено е пречка за всеки, за всичко. Съзнавам и това, че се налага да давам на сина ми тези малки свободи. **Хубаво е вече сам да ходи на училище**, да ходи до по-далечния магазин, не само до ъгъла на блока, да отиде сам до градинката, да остане без мен да поиграе... Знам, че трябва, но ми е трудно. Все още. В това отношение правя малки, незначителни крачки.

Помня съвсем ясно онова парещо чувство, когато съм го оставяла в някакви първи, важни моменти сам. Едва ли ще забравя как ми течаха сълзите, когато за първи път го оставих в яслата. Вървах по пътя към работа, а сърцето ми се късаше. Дали ще плаче, дали ще яде, дали ще спи, ще играе ли, ще стои ли до прозореца тъжен?!

Същото беше и в детската градина, подобно беше и в първи клас. Дали ще се впише в групата, дали ще намери приятели, дали ще се справи?!

Едва ли ще забравя онази стрела, която ме прободеше, когато **за първи път се пусна със скутера си по една остра улица**

. Аз вървах след него, а той се отдалечаваше сякаш със скоростта на светлината. Виждах малкото му гръбче, веещата се тениска и крачето, което набира скорост все повече и все повече. Така стиснах длани, че ноктите ми се отпечатаха за дълго. Настигнах го, прегърнах го и му казах, че се справи чудесно, но че бързите, трудните неща е хубаво да се учат по-бавно. Той не разбра колко се притесних тогава, нито следващите пъти, когато пак летеше по този наклон.

Едва ли ще забравя миналото лято, **когато остана втори път сам в градинката.** Реших да му дам глътка самостоятелност. Излезе с колелото и с телефон, който поръчах да стои в чантичка на врата му. И друго поръчах: той да ми се обади или да се прибере след час. Този час мина, аз започнах да звъня, той пък не ми отговаряше. Уж, спокойна, продължавах само да звъня, чакайки на терасата. Накрая излязох, обиколих блока няколко пъти, съседните също. След това градинката, където трябваше да кара колелото.

Стана страшно, когато на една от пейките видях телефона му... Никой нямаше в градинката, нито дете, нито колело, нито баби, нито майки с други деца. Обикалях квартала още поне 20 минути, а те ми се сториха цяла вечност. Накрая го видях с колелото на път към нашия блок. Разплаках се, ошамарих го, не бях на себе си. От страх.

Вече е втори клас и е в реда на нещата да ходи сам на училище. **Други деца ходят сами на училище още от първи**

.

Аз „размислям“ кога да е първият път, съвсем сам. И той го иска, уговаря се с мен. Изисква основателни причини защо не го правя, иска прилики и разлики с другите деца и обяснения, защо другите родители са по-смели. **А аз все още не съм. От страх.**

Да му се не види на страха - Фортисимо – това е лично!

От Нели Русева
Пон., 02 Февруари 2015 20:17

Не ми е сърдит, знам, че разбира. **Знам, че ме разбра** и когато го ошамарих след изчезването в градинката. Виждам, че много иска да е самостоятелен. А аз все още не искам. От страх.

Скоро ще дойде моментът – **когато червената раница ще подскача сама към училище**, а за себе си знам, че винаги ще ме е страх. Дори когато го водя до вратата на училището, когато го придружавам в градинката, до залата, до...

Да му се не види на страха!

За *fortisimo.eu* - Нели Русева (снимка: bargaincatch.com)